

и Дикий Баринъ, като викаше и махаше шапка и съ юмруци си пробиваше път изъ народа, за да приближи пакъ до княза. Защото славолубивъ чловѣкъ бѣше тоя Дикий Баринъ, и отъ тая минута той порасте сто педи високо въ собственото си уважение!

Два реда хора, два разни разговора.

Епизодъ отъ първата пѣсень на единъ епосъ.

Пенчо Славейковъ.

- А сбрани бѣхж тамъ, цвѣтътъ на Каменъ-градъ,
 Заможни първенци, мжжѣ видѣли свѣтъ
 И на свѣта сами мърцина не живѣли,
 Въ народни работи и врѣли и кипѣли:
 Покрай двамината векили отстрана,
 Катъ броедени все отборни зърна,
 Редѣхж се единъ по други десетина
 Левенти; заедно съсъ тѣхъ и нѣколцина
 Народни пратници отъ ближнитѣ села,
 10 Наминжли така по свои ужъ дѣла
 Въ града,—и тукъ сега потайно озовани...
 Начело бѣше тукъ на гоститѣ отбрани
 Младенъ Загореца.
- На врѣмето, дѣте,
 Отведенъ въ чужбина, догдѣто отрасте
 Да се окърши тамъ, изучи и въспита
 И съ книгитѣ глава да блѣска упорита.
 Между другаритѣ съсъ буенъ нравъ познатъ,
 На дружба вѣренъ той и самъ на дружба радъ,
 20 По нѣкога съвсѣмъ отмахвалъ се нехайно
 Отъ всичко—и за вси оставалъ незнайно
 Младежкото сърдце въ каква тѣга купнѣй
 И тъмния му взоръ кждѣ унесенъ грѣй,...
 Дали го не гнети потайна нощна мора,
 Или го носи блѣнъ по жадена изгора!...
 Изгора има той—и тя е родний край:
 Кждѣто слънцето привѣтно тѣй сияй,
 И вий и кърши се, ту кротко, ту пѣнлива,